

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: 2019/112

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG
AMSTERDAM

Beslissing naar aanleiding van de op 21 januari 2019 bij het regionale tuchtcollege te Den Haag binnengekomen en na doorzending op 5 februari 2019 bij dit college binnengekomen klacht van:

A,
wonende te B,
klager,

tegen

C,
verzekeringsarts,
werkzaam te D,
verweester,
gemachtigde: mr. M.F. van der Mersch, advocaat te Amsterdam.

1. De procedure

Het college heeft kennisgenomen van de volgende stukken:

- het klaagschrift met de bijlagen;
- de brief van klager, ingekomen op 6 maart 2019;
- de brief met bijlagen van klager, ingekomen op 11 april 2019;
- het verweerschrift met de bijlage
- de correspondentie met betrekking tot het vooronderzoek;
- het proces-verbaal van het op 2 augustus 2019 gehouden vooronderzoek.

De klacht is in raadkamer behandeld.

2. De feiten

Op grond van de stukken kan van het volgende worden uitgegaan:

2.1. Klager heeft op 1 mei 2015 een ongeval gehad met de scooter. Naar aanleiding van dit ongeval heeft hij een claim ingediend voor de schade onder de ongevallenverzekering die hij met E heeft gesloten.

2.2. Verweester is werkzaam als zelfstandig medisch adviseur en mede-eigenaar van F. Zij heeft op 14 december 2017 van de verzekeraar opdracht gekregen om een

medisch advies over klager uit te brengen over het percentage blijvende invaliditeit (BI) als uitsluitend en rechtstreeks gevolg van het ongeval.

2.3. Verweerster heeft op 19 december 2017 een medisch advies uitgebracht over klager, waarin – kort gezegd – staat dat verweerster de klachten van klager niet kan relateren aan het ongeval in mei 2015 en dat er aan het ongeval geen BI valt toe te kennen.

2.4. Op 29 december 2017 heeft klager een tuchtklacht ingediend tegen verweerster (zaaknummer 18/010), waarbij klager verweerster onder meer verweet dat zij zich niet onafhankelijk had opgesteld, dat zij onjuiste data en passages in het medisch advies had opgenomen en dat de conclusie van het advies niet juist en onvoldoende onderbouwd was. Bij beslissing van 3 augustus 2018 heeft dit college de klachten afgewezen. Klager is van deze beslissing in beroep gekomen bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG). Daarbij heeft klager tevens de hierna onder 3 te melden klachten jegens verweerster ingebracht als nieuwe klacht. Het CTG heeft bij beslissing van 7 februari 2019 klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep voor zover hij een nieuwe klacht heeft geformuleerd en het hoger beroep voor het overige verworpen. Het CTG heeft daarbij – voor zover van belang - overwogen: *“In beroep kan het Centraal Tuchtcollege slechts oordelen over die klachten die in het oorspronkelijk klaagschrift aan het Regionaal Tuchtcollege ter beoordeling zijn voorgelegd. De ter zitting in beroep geuite klacht dat klager geen gebruik heeft mogen maken van zijn blokkeringsrecht is door klager in eerste aanleg niet geuit. Het Centraal Tuchtcollege zal klager in zoverre in zijn beroep niet-ontvankelijk verklaren. (...)”*

3. De klacht en het standpunt van klager

3.1. De klacht houdt zakelijk weergegeven in dat verweerster ten onrechte klager niet in de gelegenheid heeft gesteld gebruik te maken van zijn inzage- blokkerings- en correctierecht.

3.2. Volgens klager is hij niet in de gelegenheid gesteld de rapportage eerst te lezen, alvorens dit is doorgezonden naar de opdrachtgever, terwijl sprake is van een beoordelingshandeling in de zin van artikel 7:446 lid 4 van het Burgerlijk Wetboek (BW), waarop het inzage-, correctie- en blokkeringsrecht zoals vervat in artikel 7:464 lid 2 sub b BW van toepassing is.

4. Het standpunt van verweerster

4.1. Verweerster heeft de klacht en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen bestreden. Zij heeft onder meer aangevoerd dat klager niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat klager deze klacht ook tijdens de eerdere tuchtprocedure aanhangig had kunnen maken en van klager mag worden verwacht dat hij zijn klachten bundelt, helemaal nu het gaat om hetzelfde feitencomplex.

4.2. Daarnaast heeft verweerster aangevoerd dat de verhouding tussen klager en verweerster niet kan worden gekwalificeerd als een geneeskundige behandelingsovereenkomst als bedoeld in artikel 7:446 BW, nu het gaat om de beoordeling van de gezondheidstoestand van klager in opdracht van een ander in verband met (in dit geval) de vaststelling van aanspraken of verplichtingen (lid 4). Op grond van artikel 7P:464

lid 2 BW is vervolgens bepaald dat het blokkeringsrecht niet geldt als het gaat om handelingen die worden verricht in verband met (onder meer) een tot stand gekomen burgerrechtelijke verzekering. Verweerster benadrukt daarbij dat het in dit geval gaat om een medisch advies aan een verzekeraar en niet om een keuring of expertise. Evenmin is sprake van een correctierecht voorafgaand aan het uitbrengen van het medisch advies. Een dergelijk recht volgt niet uit de bepalingen van de Wet op de Geneeskundige Behandelingsovereenkomst of uit de richtlijnen van de beroepsgroep, aldus steeds verweerster.

5. De beoordeling

Ontvankelijkheid

5.1. Het college overweegt dat klager al eerder klachten tegen verweerster heeft ingediend en dat het inderdaad gelet op een efficiënte procesorde de voorkeur verdient dat klachten van een klager tegen een verweerder betreffende een bepaalde handeling of periode in éénzelfde procedure aan de orde worden gesteld. Het tuchtrecht voor de gezondheidszorg kent echter geen (wettelijke) bepaling op grond waarvan een klager gehouden is zijn klachten tegen een zorgverlener alle tegelijk en in één tuchtprocedure aanhangig te maken (vgl. CTG 8 maart 2018, ECLI:NL:TGZCTG:2018:69 en CTG 6 juni 2019 ECLI:NL:TGZCTG:2019:149).

5.2. Wel dient in een dergelijk geval te worden getoetst of het Ne bis in idem-beginsel niet aan ontvankelijkheid van de klacht in de weg staat (artikel 51 Wet BIG). Naar het oordeel van het college is dat niet het geval. De onderhavige klacht van klager heeft weliswaar wederom dezelfde door verweerster uitgebrachte rapportage tot onderwerp, maar de klacht heeft dit keer geen betrekking op de inhoud van de rapportage of de onafhankelijkheid van verweerster, maar op de door klager gestelde vermeende schending van een recht bij de totstandkoming van de rapportage. In die zin ziet de klacht dus op een ander aspect betreffende de rapportage dan tot op heden is beoordeeld. Het voorgaande brengt met zich dat klager ontvankelijk is in zijn klacht.

Schending inzage-, correctie- en blokkeringsrecht

5.3. Zoals klager terecht heeft gesteld, heeft verweerster bij hem een beoordelingshandeling verricht in de zin van artikel 7:446 lid 4 BW. In dat geval is artikel 7:464 lid 2 onder b BW van toepassing. Dit artikel biedt de betrokkene in beginsel het blokkeringsrecht.

5.4. Het blokkeringsrecht is, blijkens hetzelfde artikel 7:464 lid 2 BW, niet toepasselijk als het handelingen betreft die worden verricht in verband met een tot stand gekomen burgerrechtelijke verzekering. Daarvan is in deze zaak sprake. De beoordelingshandeling is immers verricht in het kader van de door klager afgesloten ongevallenverzekering. Het betreft geen onafhankelijke expertise, maar een medisch advies aan de verzekeraar. Dat betekent dat aan klager geen blokkeringsrecht toekwam.

5.5. Op het inzagerecht bestaan geen uitzonderingen. Het inzagerecht houdt in dat de persoon op wie het onderzoek betrekking heeft, in de gelegenheid wordt gesteld om aan te geven of hij de uitslag en de gevolgtrekking van het onderzoek wenst te vernemen. Ook als het blokkeringsrecht niet van toepassing is, houdt de betrokkene wel recht op inzage. Dit hoeft dan alleen niet een eerste recht op inzage te zijn. Door-

gaans wordt het inzagerecht in dit soort zaken reactief toegepast. Dat wil zeggen: men geeft op verzoek inzage in de stukken en anders neemt de betrokkene kennis van de stukken indien deze door de verzekeraar worden gebruikt in de zaak en de verzekeraar het stuk overlegt. In dit geval is, zo heeft verweerster tijdens het mondelinge vooronderzoek verklaard, aan klager weliswaar geen eerste inzagerecht gegeven (aangezien hier door klager ook niet om was verzocht), maar is hem wel (nadat het rapport aan de verzekeraar is gestuurd) de gelegenheid geboden om het rapport in te zien en daarop te reageren. Het stond klager toen vrij om na kennisname van de rapportage het correctierecht (wat betreft feitelijke onjuistheden) toe te passen door een reactie aan de verzekeraar en verweerster te doen toekomen. Verweerster heeft tijdens het mondelinge vooronderzoek aangegeven dat klager hier ook gebruik van heeft gemaakt, door enkele opmerkingen te maken, waarna de betreffende passages gecorrigeerd zijn.

5.6. De conclusie van het voorgaande is dat de klacht kennelijk ongegrond is. Verweerster kan met betrekking tot de klacht geen verwijt als bedoeld in artikel 47 lid 1 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg worden gemaakt.

6. De beslissing

Het college verklaart de klacht kennelijk ongegrond.

Aldus beslist op 27 september 2019 door:
J. Recourt, voorzitter,
M. Keus en J.G.M. van Eekelen, leden-arts,
bijgestaan door C. Neve, secretaris.
WG secretaris

WG voorzitter